

„Bible“ je slovo odvozené z řeckého slova biblia, což znamená „knihy“. Množné číslo odpovídá tomu, že Bible představuje soubor mnoha knih. Bible však nejsou jen tak ledajaké knihy. Jsou to knihy obsahující Boží slovo. Tímto výrazem označujeme nejen Bibli, ale i Ježíše Krista (srov. Jan 1, 1: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh“), nebo obecně jakékoli vnuknutí, např. prorocké (I stalo se Boží slovo k proroku... atd.). Slovo Bible je tedy Boží slovo, i když ne každé Boží slovo je v Bibli. Bible představuje psané Boží slovo přinášející Boží zjevení určené všem lidem putujícím ke spáse. Nejde tedy o soukromé vnuknutí či oslovení jednotlivce v modlitbě apod.

Autorem Bible je především Bůh, ale také jsou to lidé (svatopisci). Bible nespadla z nebe bez lidského přičinění, ale sepsali ji lidé vedení Bohem. Byli vedení ne jako pouzí sekretáři, kteří nejsou autory textu, ale pouze jeho zapisovatelé. Byli spoluautory, o nichž říkáme, že byli Bohem inspirováni. Ona inspirace znamená takové vedení ze strany Boha, které respektuje jazykové, dobové a kulturní podmíněnosti, ale v rámci toho zaručuje, že oni svatopisci napíší to, co chce Bůh. Proto má Bible svou božskou i lidskou stránku. Je to Boží slovo mluvící do našeho života, které pokládáme za neomylné a uctivě se jím řídíme, a zároveň lidský výtvar, který můžeme zkoumat běžnými postupy jazykové a literární vědy.

Doba sepsání biblických knih je velice široká – nejstarší texty sahají zhruba do desátého století před Kristem. Nejmladší starozákonní texty vznikly cca ve 2. století před Kristem. Starý zákon tedy vznikl v průběhu tisíce let. Nejvíce knih starého zákona bylo sepsáno hebrejsky, menší část pak aramejsky a řecky.

Nový zákon vznikl v průběhu několika desetiletí v 1. století našeho letopočtu a je celý psán řecky.

O tom, jaké knihy patří do Bible, není shoda nejen mezi židy a křesťany, ale ani mezi křesťany samými. Nejjednodušší je to s novým zákonem, který židé samozřejmě neuznávají, ale křesťané se v jeho rozsahu (27 knih) shodnou. Se starým zákonem je to složitější, protože židé a většina protestantských církví uznává pouze 39 knih (židé některé z nich spojují do jedné, takže stejný obsah člení do 24 knih), katolická a pravoslavná církev uznává 46 knih (rozdíl je v tzv. deuterokanonických knihách). Některé starobylé východní církve počítají do starého zákona dokonce ještě více knih. V Ježíšově době nebyl počet starozákonních knih ještě ustálen a jednotlivé knihy se nejčastěji používaly ve formě svitků. O rozsahu biblických knih rozhodly církevní koncily ve 4. století a slavnostně ho pak potvrdil Tridentský koncil v 16. století. Na kapitoly se začaly biblické knihy rozčleňovat ve 13. století a ty pak na verše v 16. století.

Starý zákon není novým zákonem zrušen, ale je jím naplněn a přiveden k dokonalosti. Je proto třeba vždy číst starý zákon ve světle zákona nového.

zdroje/doporučená četba

2 Tim 3,1 5: Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení.

2 Pt 1, 20: Žádné proroctví v Písmu není ponecháno soukromému výkladu.

Katechismus katolické církve 101—108; 120—130.